Ніколи і нізащо
дорослим не позаздрю!

На них дивитись —
просто сміх.
Скажіть:
хіба життя у них,
коли нічого в світі
не можна їм робити?!

Не можна їм на дерево,
хоч це і дуже просто,
аж на вершечок здертися.
Адже вони — дорослі...

Не можна грати у футбол
на вулиці завзято
і, у вікно забивши гол,
через паркан тікати.

Та й серед парку, по траві,
босоніж, без сорочки
не можна погасати їм.
Адже вони — дорослі!..

А я?
Як тільки я схотів —
м'яча ганяв
аж п'ять годин,
тоді на клен собі заліз,
сховався в теплім листі,
сидів і позирав униз,
ще й, наче шпак,
посвистував,

а потім бігав по траві
та в ній метеликів ловив.

Оце життя — хороше!
Не те, що у дорослих...

Та ще скажу по честі,
щоб ви про все вже знали:
дорослим можна дещо,
хоч дуже й дуже мало.

Ну, з'їсти пуд морозива
дозволено дорослому.
Ну, можна, скільки влізе,
дивитись телевізор.
Ну, можна ще не спати
і цілу ніч читати.

Але хіба ж то здасться
така дрібниця щастям?..

Тому ніколи і ніде
дорослим я не заздрю,
бо я дорослим буду теж,
а він малим — нізащо!